

Οι συμβουλές του Γέρ. Ευσέβιου Γιαννακάκη για την κατά Θεόν ζωή (1910 - 1995)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πόσο δυνατό είναι κανείς πραγματικά να κινείται, να σκέπτεται, να ζει, να νταραβερίζεται, να εργάζεται συνέχεια με το Άγιο Πνεύμα, με την αγάπη του Κυρίου. Όλο αναμορφώνεται και όλο αναγεννάται και ανεβαίνει η στάθμη της ψυχής του και όλο περισσότερο επικοινωνεί με τον Κύριο και επιτυγχάνει τη θέωση κατά τους πατέρας της Εκκλησίας.

* Λοιπόν εκείνο πού αποτελεί κίνδυνο, μεγάλο κίνδυνο είναι η συνήθεια, μεγάλο και τρομερό κίνδυνο η συνήθεια. Εμείς να μην επιτρέψουμε στον εαυτό μας να συνηθίζει, είτε τη Λειτουργία, είτε την ψαλτική, είτε το Ποτήριο της Ζωής είτε... να μη το συνηθίζουμε. Να νοιώθουμε δέος κάθε φορά πού γίνεται Λειτουργία.

Με πολλή συγκίνηση και συναίσθηση και ευγνωμοσύνη εις τον Θεόν να παρακολουθούμε. Θα μπορούσαμε πάντοτε ως για πρώτη φορά και τελευταία φορά να παρακολουθούμε τη Θεία Λειτουργία; Λοιπόν είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος η συνήθεια. Συνήθεια και στον κανόνα και στην προσευχή και στη Λειτουργία καί, και, καί.

Όταν προσπαθεί κανείς να νοιώθει τον Κύριο κοντά του και να ζει το ιδανικό του, δεν γίνεται συνήθεια ποτέ. Μά, και να μην προλάβει, ας πούμε, να κάνει τον κανόνα του όλον, αν κάνει κείνο τον κανόνα τον πιο λίγο καλά, παστρικά, καθαρά, με πολλή συναίσθηση, τον δέχεται ο Θεός σαν δέκα κανόνες. Να είναι ο νους και η σκέψις μας εις τον Θεόν και να νοιώθουμε εκεί τον Θεόν κοντά μας. Ε, ευλογεί, ευλογεί τότε ο Κύριος και αγιάζει.

* Η ζωή μας να περπατάει έξω από αδυναμίες και μακριά από υποχωρήσεις και συμβιβασμούς. Να επιδιώκουμε βίον αγνόν και ζωή ολοκάθαρη και Μυστηριακή. Να μοσχοβολάει από προσευχή, από Λατρεία, από αγώνα πνευματικό και άγιο. Ωστε όλα αυτά να βεβαιώνουν ότι είμαστε σταθεροί στην κλήση μας, και ότι κρατάμε δυνατά την αγίαν παρακαταθήκην της ζωής πού μας ενεπιστεύθη ο Κύριος.

* Ε, αυτές οι ανθρώπινες αδυναμίες θέλουν περιφρόνηση, περιφρόνηση θέλουνε και κατακέφαλα να τις χτυπάμε. Να μή μας παρασύρουνε ποτέ οι ανθρώπινες αδυναμίες. Να πρυτανεύει το καλλιεργημένο χωράφι και να πρυτανεύει ο καλός και αγαθός εαυτός μας, διότι έχουμε και καλά. Εργασία χρειάζεται, εργασία, εργασία,

εργασία.

* Νομίζω, είτε στον εαυτό μας παρατηρούμε αδυναμίες και πέφτουμε, είτε στους παραέξω, μπροστά στη δόξα και το μεγαλείο και τη χαρά του Ουρανού, δεν πρέπει να στεκόμαστε καθόλου. Μπροστά στην αγίαν αποστολήν μας, όχι απλώς να ξεχνάμε τα ελαττώματα και τις αδυναμίες μας, αλλά ουδόλως να στέκουν στη σκέψη μας. Τελεία – τελεία – τελεία περιφρόνησις.

* Στη μετάνοια του Τελώνου να στεκόμαστε. Ούτε στο ελάχιστο να μή νιώθει κάποιος ότι είναι καλύτερος από τον άλλο....

* Η έν μετάνοια αδελφή είναι σιωπηλή, ευχάριστη, ταπεινή. Ακτινοβολεί. Δεν εκφράζει γνώμη, δεν σχολιάζει, δεν ελέγχει. Ούτε για τον κόσμο πού ζει στην αμαρτία εκφράζεται άσχημα. Λέει: «άραγε αυτοί είχαν τις δικές μου ευκαιρίες;» Και συμπεριφέρεται με επιείκεια. Τότε απολαμβάνει τον κανόνα της, την προσευχή, τη λατρεία, τη συγχώρηση πού ζητάει κάθε βράδυ.

* Μετάνοια ίσον τελεία αλλαγή. Πρώτα το έργο της μετανοίας και κατόπιν της διακονίας. Άμα προηγείται η μετάνοια είναι χαριτωμένος ο άνθρωπος. Τον εαυτό του παρακολουθεί και ελέγχει. Αγωνίζεται γύρω από τα ελαττώματα του, και λέει συνέχεια «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησαν με, τον αμαρτωλό».... Λοιπόν η αφιερωμένη ψυχή πού ζεί εν μετάνοια δεν φοβάται κανένα δύσκολο σημείο. Αφήνει με εμπιστοσύνη τον εαυτό της στα χέρια του Θεού.

* Σας μεταφέρω μια παραγγελία του ουρανού: Η Νύμφη του Χρίστου να είναι ειρηνική, χαρούμενη και αισιόδοξη, όσες δυσκολίες κι αν συναντάει.

* Να καταφέρνει ο πνευματικός και αφιερωμένος άνθρωπος να είναι πάντοτε ξάστερος. Να στέκεται παραπάνω από καταστάσεις, από κάτι πού θα συμβεί, από δυσκολίες. Να το πνίγει μέσα του.

* Εφόσον εγκαταλείψαμε τα πάντα, θέλουμε δεν θέλουμε θα περπατήσουμε στ' αχνάρια των Αγίων. Αυτό καλούμεθα να κάνουμε. Και κατ' ακολουθίαν δεν μας κουράζει και δεν μας απογοητεύει καμμιά δυσκολία. Διότι αν οί Μάρτυρες αντιμετώπισαν το Μαρτύριο με χαρά και με ενθουσιασμό, εμείς είναι να στεκόμαστε σε τυχόν μικροδυσκολίες;

* Συναντήσαμε εμείς δυσκολίες πού συνάντησε ο Παύλος; Μπορεί να είμαστε λίγο αδύνατοι και μας στοιχίζει. Έτσι, παιδί μου, θα μας κάνει μεγάλο παράπονο ο Κύριος. «Βρέ παιδί μου», θα πει «εγώ πάνω στο Σταυρό παραπονέθηκα; Δέχτηκα καρφιά. Παραπονέθηκα εγώ; Παρουσιάστηκα σκυθρωπός και κατηφής καί... καί... και απογοητευμένος; Έσύ, γιατί, παιδί μου; Γιατί αφήνεις τον εαυτό σου και απογοητεύεσαι»;

* Να λέμε: «Είσαι καλή δυσκολία, ήλθες να με ωφελήσεις. Ήλθες να με γεμίσεις με τη χάρη του Θεού, με τη δύναμη του Κυρίου. Και τί είσαι σύ δυσκολία μπροστά στο Σταυρό του Κυρίου; Λοιπόν έτσι νομίζω· ως Πνευματικός μικρός και ταπεινός, αυτό έχω να καταθέσω. Και δεν πρέπει να αφήνουμε το κάθε τι πού λέμε απαρατήρητο και να μην το εφαρμόζουμε. Διότι θα μου ζητήσει λόγο ο Θεός εκεί πάνω. Θα μου πεί: «τί έκανες εκεί κάτω; Γιατί δικαιολογούσες τις δυσκολίες της καθεμιάς και προχωρούσε ο καιρός με τα ελαττώματα της;».

Λοιπόν, παρακαλώ το δύσκολο να το βλέπουμε εύκολο και τον πειρασμό να τον βλέπουμε ως ευκαιρία για να ωφελούμεθα. Να έχουμε πιο πολλή Χάρη, πιο πολύ πλούτο του Αγίου Πνεύματος, της δυνάμεως του Αγίου Πνεύματος. Να λέμε: «δόξα Σοι, ο Θεός», να ευχαριστούμε τον Θεό για την κάθε δύσκολη στιγμή. Γιατί μας δίνει την ευκαιρία να κάνουμε κάτι, να παρουσιάσουμε κάτι.

* Να ενισχύσουμε λίγο περισσότερο τον εαυτό μας και να καταλάβουμε ότι τα δύσκολα σημεία είναι οί πλατιοί δρόμοι και οι λεωφόροι που μας οδηγούν στον Ουρανό και στον Παράδεισο. Να το ζεί αυτό ο αφιερωμένος άνθρωπος. Η δυσκολία είναι το ωραιότερο, το αγιώτερο, το πιο ευχάριστο γεγονός για το Χριστιανό. Καθ' όν χρόνον ο Απόστολος Παύλος το επαναλαμβάνει «Χαίρω εν τοις παθήμασίμου».

* Μας καλεί η δυσκολία να προσευχηθούμε περισσότερο και να γονατίσουμε περισσότερο και να έλθουμε περισσότερο κοντά στον Κύριο, για να γνωρίσουμε τον εαυτό μας. Οί αδυναμίες είναι εκείνες οί όποιες πολύ μας βασανίζουν. Διότι δεν στεκόμαστε στο μεγαλείο του ξεκινήματος μας και του ιδανικού μας.... Αν έχετε ταξιδέψει με αεροπλάνο, θα είδατε κάτω τις πεδιάδες, τα ποτάμια, τους δρόμους, τα χωριά. Έτσι είδε ο Παύλος τον Παράδεισο! Λοιπόν, τι ωραίο να ζούμε από εδώ αυτή την Πολιτεία, πού μας περιμένει!

πηγή: *Σύντομο βιογραφικό και πατρικές νουθεσίες του πολυχαρασματούχου Γέροντος Ευσεβίου Γιαννακάκη (1910-1995), ΕΚΔΟΣΕΙΣ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ», Θεσσαλονίκη 2009*